

Балада про безсмертя

Тетяна Булат

Щойно ворог зайшов в Україну,
ВІН пішов без вагань і без страху.
За батьків, за сестер, за родину
ВІН пішов по смертельному шляху.

Знав, що землю свою боронити
Від рашистської гадини треба.
Знав, що їх необхідно спинити,
Щоб було у нас мирнеє небо!

Вдома сина малого залишив,
Маргариту, вагітну дружину.
— *Я люблю вас*, — і голос притишив...
ВІН пішов захищати країну.

Хтось збагне? В ХХІ-м столітті,
Коли треба цивільно злітати —
Грати в підлу війну й лихоліття!
Тільки все це ЗАРАДИ, спитати???

Чи міста наші, а чи райони
Вам замінять у душах пустоти?
Ви не знаєте Божі закони!
Ви не люди, ви - просто істоти.

ВІН зі "Стугни" стріляв й "Джавеліни",
І тікав від його злості ворог.
Воював, не в одну, а в три зміни,
Щоби вибити ворога скоро...

Раптом світло. І злість, і утома
Враз десь зникли й так хороше стало.
Ніби спить на дивані ВІН вдома,
Ніби мирні часи вже настали.

Тільки світло десь з верху спадає -
Біле-біле, і повне спокою.

І стежина доверху злітає,
І веде ЙОГО вслід за собою.

ВІН пішов. А назустріч малятко
В білій свитці, усміх на устах.
Ніжне й світле таке Янголятко,
Не відомо йому слово страх.

— *Ти куди?* — запитав ВІН тривожно, —
Там війна, почекай, не іди!

— *Я до мами, чекати не можна,
Мені час вже на землю прийти!*

— *Десь я бачив тебе, Янголятко,-*
ВІН пильніше в малечу вдивився.

Та ЙОМУ відповіло Малятко:

— *Я ж ще навіть не народився!*

— *Знаєш маму свою? І як звати?*

— *Знаю. Кличуть її Маргарита,
Вона вміє чудово співати,
Ніжна, мила, душею відкрита!*

ВІН хитнувся! І подих забило!

— *Сину!!! Сину!!! Я тато твій, тато!*

Що ця клята орда наробила,
Сина батько не зміг обійняти...

Янголя зі сльозою на щічці

Підняло до небес оченята.

Воском сльози стікали по свічці...

І до батька здійняло крилята.

ВІН не плакав, від жаху кричав!

Сина стиснув ВІН, майже панічно.

В Бога час для обійм позичав,

Щоб цю мить пам'ятати навічно.

Струмінь світла із неба полився...

Він хотів уже їх роз'єднати,

Але батько за сина вхопився,

І ніяк не хотів відпускати...

Так, в звичайну червневу годину
Дві душі возз'єднались на мить –
Батька – вбитого за Україну,
Й сина, що в Україні тій жить.

Двері Раю нечутно відкрились...
— *Йди, герою, сюди*, — пролунало.
ЙОГО очі навічно закрились —
Раєм серце його увінчало.

А маленьке дитя взяв на руки
Сам Господь. І спокоем війнуло.
І почуло ДИТЯ перші звуки,
Сльози МАТЕРІ зразу відчуло.

Це було історичним початком.
Але мама ніколи не знає,
Що Господь дав зустрітися з ТАТКОМ,
На стежині, що в небо злітає...